

Alice Folker Gallery. Daniel Hauptmann

Nampo-dong, a popular shopping area in the district of Busan in South Korea where copies of fashionable sneakers and fake luxury brand bags sparkle in the lights of the neon signs. Staged in this referential frame Hauptmann's series of works raises questions about the perception of authenticity, artificiality and imitations. His works are hybrid, material webs, which supported by their titles, appear as prints, fragments and visual interpretations of natural and recognizable phenomena such as an architectural structure, material, a sound or the surface of a tree. Hereby Hauptmann forms an imaginative play that points on the constituting power of language and the mimetic principle embedded in the artificial nature of art. Daniel Hauptmann has studied at the art academy in Hamburg in the class of Anselm Reyle for 7,5 years. Hauptmann combines everyday and often construction materials into well-composed paintings in a synthesis of lyrical, informal and expressive collage. He is represented by Philipp Haverkamp Gallery in Berlin, where he lives and works.

+ Julesalon

Asger Gjerdevik, Frederik Næblerød, ...

Sabsay Gallery - URSULA REUTER CHRISTIANSEN - VOLCANO WOMAN 30/11

Ursula Reuter Christiansen was inspired to make the exhibition while traveling the lunar landscape of Lanzarote – a Spanish island of volcanic origin. Shaded in colours of ash grey and ochre, the island emerged about 15 million years ago through fiery eruptions and has solidified lava streams and dramatic rock formations. In *Volcano Woman* the artist imagines female characters to crack through Lanzarote's dusty ground from another prehistoric state like erupting volcanoes.

Symbolically, the volcano represents anger, revenge, hidden emotions, destruction and new creation. Associated with power in the natural world, the volcano's violent release of lava and gas can never entirely be predicted. A volcano that has been quiet for a thousand years can suddenly awake from its slumber and cause great damage and change. The women emerging from the volcanic eruptions in Ursula Reuter Christiansen's exhibition all seem to wonder where they belong and if they belong in this world, casting light on female existence in society today.

Ursula Reuter Christiansen's continuous and significant impact on the development of feminist art in Denmark and internationally is conveyed by the image of the volcano. As feminism has erupted and ignited the political and ideological landscape throughout history, *Volcano Woman* stands for the artist as an image of potential explosion – be it of personal, cultural, or political nature. The creativity and vitality of women are like dormant volcanoes. It has not been extinguished but is gathering momentum to explode and will shake the entire land.

Ursula Reuter Christiansen (født 13. februar 1943 i Trier, Tyskland) er en dansk-tysk billedkunstner. Hun var elev på Kunstakademiet i Düsseldorf 1965-1969, hvor hun studerede under Joseph Beuys. Ursula Reuter Christiansen flyttede til Danmark i

6 Guidede Gallerivandring Efterår 2019 - St. Strandstræde + Amaliegade
Alice Folker Gallery, Sabsay, Sunday-S Gallery, Andersen's

1969 og fik kontakt til Eks-skolen. Hun var professor ved Kunstakademiet i Hamborg 1992-1997 og blev udnævnt til professor ved Det Kongelige Danske Kunstakademi i 1997. Hun modtager Statens Kunstfonds livsvarige hædersydelse. Billedsproget i Ursula Reuter Christiansens værker er præget af den stærke tyske tradition for ekspressionisme og bærer ofte præg af mytisk og eventyr. Hendes kunst har et stærkt feministisk fokus, og hun var af betydning for kvindebevægelsen i 1970'erne.

Hun var gift med kunstneren og komponisten Henning Christiansen til hans død i 2008, og de fik sammen 3 børn. I 2001 repræsenterede parret Danmark på Venedig Biennalen.

Eks-skolen - Den Eksperimenterende Kunstscole, oprettet 1961 i København af billedkunstnerne Paul Gernes, Roger Martin Pring (f. 1929), Jens Jørgen Thorsen og Richard Winther samt kunsthistorikeren Troels Andersen.

I opposition til tidens æstetiske og verdensfjerne kunstudtryk ønskede man en vedkommende kunst, der skulle aktivere publikum, og den kollektive arbejdsproces blev sat i centrum for et mere udadrettet udtryk i lighed med Fluxusbevægelsens kunstneriske strategier.

Eksperimentet stod centralt i skolens virke, og processen var ofte vigtigere end det færdige kunstværk; dette gjaldt også i udtryksformer som happenings og film.

Skolen fungerede som værksted og trykkeri og var rammen om en lang række eksperimenterende udstillinger. Kunstnerne Per Kirkeby, Bjørn Nørgaard, Lene Adler Petersen og Stig Brøgger har været knyttet til Eks-skolen; efter at aktiviteterne aftog i begyndelsen af 1970'erne, dannede flere af dem kunstnergruppen Arme og Ben.

Om Feministisk kunst

Fra gorillamasker til plastikkirurgi: Feministisk kunst med slag i Siden 1960'erne har feministiske budskaber været en del af den internationale kunstscene. Kunsthistoriker Mette Sandbye kommer med sit bud på vigtige temaer og navne inden for den feministiske kunst.

1. Leg med kvindekroppen

Kropsaktivisme er i dag udbredt på Instagram, men det er ikke noget nyt fænomen, at kvinder bruger deres krop til at udfordre og provokere med. At bruge kvindekroppen er også en af de helt store temaer inden for den feministiske kunst, forklarer Mette Sandbye:

Inden for performancekunsten er Yoko Onos 'Cut Piece' især relevant at nævne. I 1965 stillede hun sig frem, og bad publikum klippe hendes tøj i stykker, hvilket på provokerende måde satte fokus på kulturens ofte aggressive afklædning og objektivering af kvinden.

Og netop nøgenheden har gennem tiden været brugt som centralt virkemiddel.

Amerikanske Hannah Wilke står bag en berømt fotoserie fra 1974, hvor motiverne er hendes nøgne krop påklistret tyggegummi formet som vaginaer. Hermed kritiserer hun også forestillingen om kvinden som seksualobjekt, siger hun og fortsætter: Et nyere navn er østrigske Elke Krystufek, der på radikale måder udstiller sin egen nøgne krop og på provokerende vis karikerer forestillingen om kvindekroppen. Det gjorde hun eksempelvis i sin performance 'Golden show', som blandt andet blev fremført i København i 1997, hvor hun stripper og dernæst drikker sin egen urin.

2. Ulighed mellem kønnene

'Guerrilla Girls' er et maskeklædt, aktivistisk kunstnerkollektiv. (© Guerrilla Girls)
En anden strømning, som Mette Sandbye fremhæver, er kunst, der behandler ulighed mellem kønnene - både i og uden for kunstens verden.

Judy Chicagos 'The Dinner Party' fra 1970'erne er et godt eksempel. Værket består af et stort trekantet bord, hvor der er dækket op til 39 kvinder, som hun mener, har været undertrykt i historien. Værket er pt. udstillet på Brooklyn Museum.

Mette Sandbye nævner også bevægelsen 'Guerrilla Girls':

De har siden 1985, iklædt anonymiserende gorillamasker, stået bag aktivistisk, feministisk kunst. Blandt andet via plakatkunst og et værk, hvor en nøgen kvindekrop påført gorillahoved følges op af en tekst, der beskriver, at kun 5 % af kunstnerne i afdelingen for moderne kunst på The Metropolitan Museum of Art i New York er kvinder, mens 85 % af alle nøgenmotiver på museet er kvindelige.

3. Kritik af stereotyper

Cindy Sherman er et af de helt store navne på den amerikanske kunstscene - og især kendt for at iscenesætte sig selv.

En tredje strømning, som Mette Sandbye fremhæver, er feministisk kunst, der angriber stereotype fremstillinger af kvinder i vestlig kultur. Den amerikanske fotokunstner Cindy Sherman er her et centralt navn.

Sherman har siden 1970'erne iscenesat sig selv i forskellige stereotype kvinderoller. Fra den typiske fotomodel, pinuppen og Hollywooddivaen til den skræmte pige fra landet, som vi kender fra Hitchcock, siger Mette Sandbye og uddyber: Typer, som er mere eller mindre objektgjorte for det mandlige blik.

Denne objektivisering vender hun til sin styrke, og paradoksalt nok er der et frigørende potentiale i, at hun på denne måde kan skifte mellem forskellige roller.

Den franske kunstner Orlan går mere ekstremt til værks:

Med sit ikoniske værk 'The Reincarnation of Saint-Orlan' har Orlan siden 1990 gennemgået en lang række plastikoperationer. Værket består af videoer af operationerne og fotografier af resultatet. Som en del af værket laver hun sit ansigt om efter kunsthistoriens traditionelle kvindeidealer. Hun får sin kind formet efter Sandro Botticellis 'Venus' fra 1400-tallet, sin pande efter Mona Lisa og sin næse efter Jean-Léon Gérômes 'Psyche'.

Sunday's Gallery - Otis Jones (vi besøger kun Sunday's Gallery torsdag+fredag, så det erstattes af andet galleri)

Born in Galveston, Texas in 1946, Jones has created a distinctive body of abstract paintings in his long and illustrious career. His sculpted paintings may seem muted at first until we perceive its hand-made quality, its nuances and subtleties. Jones tacks roughly-cut canvases over thick, irregularly shaped wood frames. The layered edges of plywood and staples remain exposed and celebrated. Jones then paints numerous layers, repeatedly sanding and reworking the surface to attain a natural abraded texture. A few formal elements of small circles or lines are added or excavated from under-painting. As a result, his paintings are sincere and full of character, bearing traces of its genealogy.

Jones explains: "I'm interested in objects, patina, wear, and age. Each piece takes on its own geology. I don't hide anything. It's a very real object." Jones received his B.F.A from Kansas State University in 1969, continued graduate studies at Montana State University and earned his M.F.A. in 1972 from the University of Oklahoma. He was the 1982 recipient of a Visual Artists Fellowship Grant from the National Endowment for the Arts and has taught at Texas Christian University, the University of Texas at Austin and has served as an Associate Professor and Visiting Professor at University of Texas at Arlington. Jones' work can be found in many private and public collections such as the Dallas Museum of Art.

Uden billedmotiver, fortællinger og til tider endda farve er værker af den Texas-baserede kunstner Otis Jones dæmpet, men alligevel intenst fysisk og stædigt original. Jones' interesser ligger i det mest basale: forholdet mellem form, komposition og farve og de subtile nuancer, der giver hans malerier en vidunderlig karakter.

"Jeg er interesseret i genstande, patina, slid og alder. Hvert stykke har sin egen geologi. Jeg skjuler ikke noget. Det er et meget ægte objekt", sagde Jones engang. Derfor kommer ønsket om at fejre historien om hans proces centralt i hvert værk. Groft udskårne lærreder klæbes på uregelmæssigt formede

håndlavede trærammer, hvor både de lagdelte krydsfiner kanter, som regel er fire tommer tykke, og hæfteklammer bevidst udsættes som kompositionselementer.

Derefter, styret af intuition og erfaring, anvender Jones kontinuerligt og sander væk maling. Dette empiriske ritual gentages, indtil der opnås en slibet struktur med intens visuel dybde. Krateret som månen er overfladen en palimpsest af producentens hånd - man kan fornemme dens slægtsforskning, den indskrevne tid og oprigtighed.

Jones' palet ser ud til at være monokrom, men et nærmere blik afslører en kompleks farvespænding, manipuleret og overmalet i adskillige lag. Jones beskæftiger sig med en økonomi med formelle elementer: linjer, prikker og firkanter. Disse geometriske former i kontrastfarver udgraves enten fra tidligere lag eller er vigtige nok til, at de skånes for at blive slettet/fjernet. Intet føles forfulgt her - hvert element legemliggør maleriet, som om det blev dyrket der.

Der er post-minimalistiske rødder, endda filosofier som hos den asiatiske Mono-ha gruppe (- School of Things), men ved at fokusere på maleriet som sit eget emne opnår Jones' arbejde en aura af permanens. Personlige, åndelige og fulde af excentriciteter fremmer de en meditatív opfattelse synonymt med de bedste abstrakte malerier.

Andersen's - Landon Metz | Three Eleven (vi besøger først Andersen's udstilling i Uge 2 pga private arrangementer i galleriet - erstattes af besøg på andet galleri) We are thrilled to announce the opening of Landon Metz's third solo exhibition at the gallery titled 'Three Eleven'. The show will be presented in the premises of Det Classenske Bibliotek, Amaliegade 38 1256 Copenhagen

Landon Metz (b. Phoenix, Arizona - 1985) lives and works in Brooklyn, New York. By allowing the different shades of his colour field paintings to float across the creamy unprimed canvas background, Landon Metz investigates the means by which his works activate the space in which they are displayed. Site responsive, rather than site specific, each painting becomes a symbol of the work's continuously evolving relationship with the surrounding space.

Tilfælde og gentagelse er konsistente temaer, der karakteriserer Metz's forskellige kunstværker og kvaliteter. Metz's malerier udstilles på en atypisk måde, i dette tilfælde skrider de igennem galleriet på en seriel måde, bevæger sig både vandret og lodret over rummet. Viser som diptychs og triptykier, alene og i større grupper, gentager lærredene specifikke målinger taget fra galleriets arkitektur. Værkerne fortsætter gennem galleriet og på loftet, og opmuntrer seeren til at opleve udstillingen på forskellige måder.

Ligesom Metz' tilgang til præsentation afviger fra den traditionelle, er også hans arbejdsproces karakteristisk. I stedet for at male på den typiske måde bruger Metz et specielt udtænkt pigmentfarvestof, som han hældes på ubeskåret lærred, hvorved væsken kobles til vagt biomorfe former. Denne arbejdskrævende proces er lang, da farvestofferne tager mange timer at fordampe og tørre. Elementerne i tid og handling, der tilfører fremstillingen af hans malerier, adskiller Metz's praksis som både meditativ og performativ.

Denne teknik giver malerier en ekstra elegance, og alligevel er de visuelt dynamiske. Fraværet af kunstnerens hånd i det færdige værk er en Metz, der ligner Duchamps koncept om det færdige, hvor udvælgelse og gentagelse fortrænger kravet om kunstnerisk originalitet. Tilfælde og usikkerhed spiller også en rolle i produktionen af Metz's malerier, idet han yderligere forbinder sit arbejde med John Cage, der på lignende måde var afhængig af principper for gentagelse og tid, som væsentlige bestanddele i sine kompositioner.